

„Vil du sige mig, Povl — tænker du slet ikke paa at komme til en Forstaaelse med din Bror?“

„Med Johannes? Det har vi jo talt om. Nu vil vi ikke igen ind paa den gamle Historie.“

„Jo Povl, det maa vi nu alligevel. Jeg faar ikke Ro paa mig, før I er bleven Venner igen. Det er dog altfor urimeligt, som I to har haft det med hinanden nu i hele to Maaneder.“

„Ja ja! — Hvad er det for et Brev?“

„Nej, nu skal du høre paa mig,“ sagde hun, idet hun tog hans Haand og holdt den fast i sit Skød. „Du synes naturligvis, at du paa din Side har strakt dig vidt, fordi du skrev til ham og gjorde en Undskyldning.“

„Ja.“

„Jamen, husk dog paa, Povl, hvor meningsløst du krænkede ham!“

„Det var hans egen Skyld. Han var den udæskende Part — det veed du.“

„Du sagde dog selv, da du kom hjem, at du skammede dig over din Opførsel.“

„Naa ja, jeg blev hidsig. Den Skavank har jeg nu engang, og det veed Johannes bedst. Som Dreng — og forresten ogsaa som Studenter — røg vi tidt i Totterne paa hinanden og var dog lige gode Venner for det. Men Johannes er ikke længer den, han var i gamle Dage — det er Sagen!“

„Han mener vel, at I begge to skulde være vokset fra den Slags Ting.“

„Men hvorfor har han ikke svaret paa mit Brev? Jeg foreslog, at vi skulde glemme den dumme Historie og tage hver sin Halvpart af Skylden. Nu er der gaaet to Maaneder, og jeg har ikke hørt et Ord fra ham. Hvad kalder du det?“

„Det har naturligvis ogsaa undret mig. Men hvorfor tager du ikke en Dag ind til ham og rækker ham Haanden til Forlig? Det er dog vist bare det, han venter paa. Havde du gjort det straks, saa havde det hele været klappet og klart for længe siden. Men I er to lige store Børn begge to. Der er ingen af jer, der kan faa sig selv til at gøre det første Skridt. Og saa